

tovarišu Theodoru rekoč: »Tvoja dolžnost je sedaj, da goreče moliš in kličeš na pomoč božje usmiljenje, da nama Bog pomaga pregnati to golazen in hudobne duhove, ki so skriti v teh stvareh. Po tebi namreč ima biti ta kraj očiščen in pozidan. Zato moliva združno, da nama Bog pomaga očistiti to mesto, ki vsled strupene golazni ni pripravno v bivališče.« — Jela sta moliti. H klečečima in molečima pa se priplazi iz mestnih zidov velikanska kača ter plane po njiju. Ko jo duhovnik Tosso opazi, prestrašen zavpije: »Gorjé meni, ki sem vaju privel semkaj!« ter spleza na drevo. Sveta popotnika pa zaupata na Boga. Theodor nadaljuje molitev, Magnus pa vzame palico svetega Kolumbana, katero je prejel od sv. učitelja sv. Galla, prime za križ, stopi pred kačo ter reče: »V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa ti zapovem, da miruješ! Hudobnega duha pa, ki biva v tebi, zarotim, da te raztrga.« Ob teh besedah udari svetnik kačo po glavi, le-tá se zgane in sredoma počí.

XXIII.

Po tem dogodku nadaljuje Magnus s tovarišem in duhovnikom Tosso svojo pot ob levem bregu reke Lech v kraj, ki se zdaj naziva Rosshaupten. Tod je napadal v neki soteski velik zmaj ljudi in živali in bil strah za vso okolico. »Tu ostanimo čez noč«, reče Magnus, »in molimo, da reši Bog okraj tudi te golazni.« Rečeno — storjeno. Sredi noči gre svetnik proti duplini, kjer je bival zmaj. Tosso svari moža, naj varuje svoje življenje. A Magnus odvrne trdno zaupajoč na Boga: »Če je Bog z nami, kdo je zoper nas? Mari On, ki je rešil Danijela iz levnjaka, nima moči, da čuva tudi mene te golazni?« Nato vzame blagoslovljenega kruha in zametek smole. Prišedši do brloga poklekne in moli: »Vsemogočni Bog! Ti si me privel v ta kraj. Pošlji mi v obrambo svojega angelja, kot si ga poslal Tobiju! On naj me varuje žrela te zverjadi in reši okolico te nadloge!« Prekriža se in zavžije košček blagoslovljenega kruha. V hipu plane razljuteni zmaj proti njemu. Magnus mu vrže goreči smolni zametek v žrelo ter vsklikne: »Pomoč, moj Gospod in Bog!« Zmaj se vspnè in počí.

Na pragu v večnost.

(Slika. — J. O.)

Tema, črna tema je objela zemljo, ker se je bil skríl mesec za črnimi oblaki. Vse tiho — le sedaj pa sedaj zatuli pes na dvorišču. Kako grozni so ti glasovi! . . . Zalaja, nato glas povleče, čedalje močnejše se sliši, potem začne polagoma padati z glasom in — utihne. Ne traja dolgo, in zopet začne.

Le tuli, dolgodlaki kuže! Vem, kaj to pomenja. Smrt slutíš, kaj ne — smrt? Vsaj ljudje mislijo tako.

V mali hiši sredi vasi brlí luč. Stopimo noter in poglejmo, kaj počnejo tu tako pozno?

Mala oljnata svetilka nekako leno in ob jednom žalostno razsvetljuje sobo. Komaj opazimo na postelji ob zidu staro ženico. Njen upadli, koščeni obraz jo dela bolj smrti podobno nego živemu bitju. A prestala je res dokaj bridkostij v svoji bolezni. Jedno leto bo skoro, kar ni zapustila ležišča. Spi-li? Po nje mirnem ležanju bi človek sodil to. Toda opazuj jo natančneje, in videl boš, kako sedaj pa sedaj odpre oči in se nasmehne.

Prejšnji dan jo je pokrepčal duhovnik z Najsvetejšim. Ker se je čutila proti večeru nekam boljše, pustili so jo domači čez noč samo. Je-li res sama? Koncem njene postelje, glej, stoji še jedna, dosti manjša. Njen vnuk spi tu, šestletni Matijček, ki toliko ljubi svojo babico, da je rad tudi po noči v nje obližju.

»Matijček!« zakliče nenadno starka. »Matijček!«

A Matijček je mlade krvi, rad spi, trdo spi.

»Slišiš, Matijček!« ponovi bolnica s slabim glasom.

Deček se vendar-le vzbudi. Takoj skoči po koncu in se bliža babici.

»Kaj bi radi, babica, kaj?«

»Pojdi v hišo in pokliči mamo!«

Matijček takoj uboga, saj ni bil še nikoli neposlušen babici. Gre v hišo — prav nič ga ni strah iti čez mostovž in skozi vežo — in pride nazaj z mamico.

»Mati, vam je-li slabše?« povpraša ta stopivši k postelji.

»O, moja hči!« začne babica z vedno bolj pojemajočim glasom. »Ti ne veš, kako sem vesela. Ravnokar je bilo pri meni sedem lepih devic. Govorile so mi o svojem domu, kako je tam lepo in krasno. Povabile so me, naj grem nemudoma ž njimi. Z Bogom, moja hči, z Bogom — — — —!

Pri teh besedah stegne roko v slovo in omahne na vzglavje.

»Oh, mati, moja prisrčna mati! Kaj vam je res tako hudo?« vikne došla ženska in jo skuša vzdigniti. »Kaj res ne morete več? Recite vsaj še jedno besedo! Oh, mati — — — —!«

Glasi jok je zabranil daljne vsklike.

Tudi Matijčku se uderó solze, ko vidi, da mama joka.

»Zakaj plačeš, mama?« vpraša ihté.

»Mati so mrtvi.«

»Mrtvi? Kaj bo pa sedaj?«

»Tja dol k sv. Ivanu jih bodo nesli — v grob.«

Babico v grob! Tega si Matijček ni mogel misliti. Saj so bili vendar tako dobri. — Na glasni jok se zbere kmalu vsa družina pri mrtvaški postelji stare matere. Vsi povprašujejo jokaje, kdaj se je ločila.

»Uprav sedaj«, začne mati. »Pripovedovali so mi o sedmerih devicah, ki so se jim prikazale, nato so omahnili vznak. Te device so bile gotovo njih hčerke, ki so umrle, predno so dopolnile jedno leto. Saj so nam pravili vedno, da imajo v nebesih že sedmero angelčkov, ki prosijo zanje. Te hčerke so na njih zadnjo uro prišle ponje in jih popeljale s seboj v nebo.«

Domači skličejo brž nekaj sosedov in denejo starko na oder.

Pes na dvorišču je nehal tuliti.

